

Proloog

Verblindend, goud licht. Oorverdovend geruis.

Een zacht gefluister in haar hoofd.

“Dank je.”

Dat waren de laatste dingen die ze zich kon herinneren voordat de verpletterende duisternis haar opslokte en er niets meer was behalve de leegte rond haar zwevende lichaam. Ze kon zich niets herinneren van wat ervoor was gebeurd of wie ze was. Zelfs haar eigen naam was haar onbekend. Voor haar was er alleen maar die zwarte, onmetelijke leegte waar ze in rondzweefde.

Ondanks de duisternis kon ze zichzelf toch zien alsof ze in daglicht zou staan. Ze hield haar handen voor haar ogen en zag een zachte, bleke huid. Haar haar was spierwit en golfde om haar heen alsof ze onder water was. Ze droeg een lichtgroene, gespleten jurk die lichtjes wapperde rond haar blote benen en voeten, ook al was er geen zuchtje wind te voelen.

Terwijl ze zichzelf bestudeerde, voelde ze iets haar gedachten prikkelen, alsof ze op het punt stond zich iets te herinneren. Het lag op het puntje van haar tong, maar ondanks haar inspanningen kwam de herinnering niet naar boven. Dus liet ze het los en gaf ze zichzelf over aan de leegte rond haar.

De tijd verloor zijn betekenis. De vrouw voelde diep vanbinnen een vreemd gevoel van voldoening, alsof ze iets belangrijks had volbracht. Het schoot haar gewoon maar niet te binnen wat, ondanks de vele pogingen die altijd op hetzelfde uitdraaiden: het verblindende licht, het lawaai en de zachte stem. Ze was er echter zeker van dat die ook belangrijk waren.

Daar zweefde ze dan in die leegte. De tijd ging zowel snel als traag voorbij terwijl ze worstelde met haar herinneringen, totdat haar blote voeten plots iets kouds raakten. Ze schrok toen ze plots in een gigantische plas ijskoud water stond, zodanig ondiep dat het water niet tot boven haar tenen kwam. Ze was enigszins opgelucht, al reikte het water ook overal om haar heen, zo ver ze kon kijken. Opgelucht omdat het water op zijn minst *iets* was dat de onmetelijke leegte doorbrak.

Ze keek even naar beneden en zag naar haar spiegelbeeld in het water. Een gezicht dat ze niet herkende met heldere, paarse ogen staarde haar verward aan. Frustraties borrelden op toen er opnieuw geen herinneringen kwamen bovendrijven, dus keek ze weg en zette ze voorzichtig een stap vooruit. Ze rilde door de vrieskou van het water en ze had geen idee hoeveel

tijd er nu al was verstreken. Of zelfs als er überhaupt *iets* van tijd was verstreken. En ze had nog steeds geen idee wie ze was, noch hoe ze hier verzeild was geraakt.

Hoe dan ook leek het haar beter om iets vast onder haar voeten te hebben, dus begon ze te wandelen terwijl ze zich afvroeg wat ze zou vinden. Of dat ze ook maar *iets* zou vinden. Stappen was alleszins beter dan stilstaan.

Lange tijd kwam het enige geluid dat ze hoorde van haar voeten die in het lage water plensden, terwijl de zoom van haar jurk zachtjes over het water gleed. Plots voelde ze opnieuw een soort geknaag in haar hoofd. Het leek alsof de leegte waarin ze zich bevond een deel van haarzelf was. Ze kon alleen niet plaatsen waarom het zo aanvoelde. Ditmaal besloot ze echter om dat gevoel te negeren en bleef ze gewoon doorstappen, volledig alleen in de vreemde leegte.

* * *

Tijd verstreek. Uren werden dagen. Dagen werden weken. Maanden. Jaren en decennia. Voor de vrouw die zich niets meer herinnerde betekende tijd niets meer. Ze had geen honger, geen dorst. Ze werd niet moe. Ze wandelde gewoonweg verder.

“Eindelijk... Daar ben je dan.”

Ze stopte abrupt van verstomming toen ze de mannelijke stem achter haar hoorde. Stevige voetstappen stapten op haar af en ze draaide zich traag om, waardoor haar jurk rond haar benen krulde als een groene draaikolk. De man die had gesproken, stopte op nog geen vijf stappen van haar. Ze kon hem even duidelijk zien net zoals ze haarzelf zag, ondanks de duisternis rond hen.

Hij was groot en gespierd, met een knap gezicht en een bleke, zachte huid. Zijn lange, zwart haar was netjes achter zijn lange, gepunte oren gekamd. Hij droeg een elegante, lange zwarte overjas met rode versieringen langs de zoomen en een wit hemd. Daaronder zag ze een gelijkaardige zwarte broek en zwarte, lederen laarzen. Al het zwart was even donker als de leegte rondom hen. Zonder die rode versieringen zou het lijken alsof hij een zwevend hoofd was. Maar de kleren waren niets vergeleken met zijn ogen. Gitzwart, zwarter dan een schaduw, zonder iets van licht erin. Net zoals de leegte rond hem. Rondom hen.

“Wie ben jij?” vroeg ze voorzichtig. Ze was even verbaasd dat ze zelfs *kon* praten. Ze had het niet geprobeerd in al die tijd dat ze hier al was.

De man hield zijn hoofd even schuin en zijn lippen krulden omhoog tot een dunne glimlach. Een glimlach die nooit zijn kille ogen bereikte. “Weet je niet wie ik ben?”

De vrouw wist niet goed hoe ze moest reageren. Toen ze traag haar hoofd schudde, wierp de man zijn hoofd naar achter en begon hij te lachen. “Hah! Oh, dit slaat echt alles!”

De kille ogen versmalden toen hij weer naar haar keek en ze voelde een rilling door zich heen gaan toen die blik op haar viel. Opnieuw voelde ze het geknaag in haar hoofd. Een nieuwe herinnering dat haar maar niet te binnen schoot. Water plonsde omhoog toen de man een stap dichterbij kwam en ze deinsde onmiddellijk achteruit. Het geknaag in haar hoofd werd sterker en onmogelijk om te negeren. "Je weet niet meer wie ik ben... Noch wie jij zelf bent, neem ik aan? Wat je gedaan hebt?"

Opnieuw schudde ze met haar hoofd. Haar handen knepen in haar jurk opdat ze niet zouden beven. Haar lippen bewogen zonder dat er geluid uit haar mond kwam omdat ze gewoon niet wist wat te zeggen.

De man grijnsde, zonder vreugde of vrolijkheid. Net zoals zijn eerdere glimlach raakte die grijns nooit zijn ogen. "Je hebt me hierheen verbannen, vrouw." Zijn stem was zacht, als een gefluister tussen zijn tanden. "Verbannen met de krachten die je van mijn zus hebt gekregen. Je hebt het land onder je eigen voeten volledig vernield en herschapen en ons beiden naar deze desolate leegte gestuurd die *jij* hebt gecreëerd!" Met elk woord werd hij kwader en kwader, en tegen het eind van zijn tirade trilde zijn stem bijna van woede.

De vrouw viel bijna over haar jurk terwijl ze achteruitdeinsde toen hij opnieuw dichterbij kwam. Ze rilde van angst en haar hart bonsde in haar borst. In haar hoofd probeerde ze wanhopig haar herinneringen vast te klampen. "Ik—Ik weet niet—" Een gegrom in zijn keel onderbrak haar.

"Ik beloof je, Avatar van Telariël, dat ik hieruit zal ontsnappen, al duurt het eeuwen! Je zult uiteindelijk breken en ik. Zal. ONTSNAPPEN!"

Plots klikte er iets in haar hoofd en als een gebarsten dam stroomden de herinneringen terug. Ze wankelde even en hief haar hand voor haar ogen. Op haar palm was een bleek teken, bleker dan haar huid. Een teken dat leek op een druppel water, maar dan ondersteboven. De man lachte opnieuw toen Hij haar reactie zag en ze staarde naar Hem met grote, angstige ogen voor ze Zijn naam fluisterde.

"Grôth..."

Zijn gelach veranderde in een dreigende grijns. De Heer van het Duister reikte Zijn hand naar haar uit en de vrouw, die zich nu alles herinnerde, gilde.